

στήση εἰς τὴν γενέθλιόν της γῆν, συνάπτει συμβόλαιον μετὰ τοῦ θεάτρου *Fantaisies Parisiennes* καὶ ὅ,τι δὲν κατῴρθωσεν εἰς τὴν μητρόπολιν τοῦ γαλλικοῦ κόσμου, εἰς τοὺς μεγάλους Παρισίους, τοῦτο κατῴρθωσεν εἰς τοὺς μικροὺς Παρισίους, εἰς τὰς **Βρυξέλλας**. Ἐκεῖ (1877—78) ἐπλασεν ὡς λέγουσιν εἰς τὴν θεατρικὴν γλῶσσαν (*elle a créé*), αὐτὴ δηλαδὴ παρέστησε *πρώτην γορᾶν* καὶ ἔδωκε τὸν τύπον τοῦ *Petit Duc*, μὲ τὸν ὅποιον ἐπὶ τόσας ἐσπέρας ἐζηκολούθει μαγεύουσα τὸν Φαληρικὸν κόσμον. Εἰς τὸ *Petit Duc* τὸ ἀθηναϊκὸν κοινὸν διεῖδε πόση διαφορὰ (*elle est immense!*) ὑπῆρχε μεταξὺ τόσῃ νεαρᾶς ἀοιδῆς καὶ τῆς τόσα θεατρικᾶ ἀστεα ἰδούσης Κυρίας Μινέλλης. Ἀλλὰ περὶ τῆς Λασσάλ ὡς *Petit Duc* καὶ *Mme Favart* θὰ γράψωμεν εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.

Ἐν Βρυξέλλαις συνεδέθη πράγματι μὲ τὸ ἡμισὺ της, τὸν κύριον *Brunette*, ἄλλον διακεκριμένον καλλιτέχνην, οὗ τὴν μουσικὴν ἐξέλιξιν θέλομεν σκιαγραφεῖν εἰς τὸ φύλλον τῆς Κυριακῆς.

Ἐκ Βρυξελλῶν ἡ Κυρία Λασσάλ διπλῇ ἡδὴ μετέβη εἰς Ρουέν (1879) μετὰ δὲ τὸ τέλος τῆς θεατρικῆς αὐτῆς περιόδου ἐπανελθούσα εἰς Μασσαλίαν προτίθετο νὰ μεταβῇ εἰς Παρισίους, ὅτε μεσολαβήσας τῆς ἀρχῆς τοῦ παρόντος ἄρθρου, τὸ Φάληρον ὑπεδέξατο τὸν τόσον λαμπρῶς ἀνατέλλοντα ἀστὲρα τῆς ὀπερέττας καὶ τῆς κωμωδίας, ἵσως δὲ ἐν προσεχεῖ μέλλοντι καὶ τῆς *Opéra Comique*.

Ἡ κυρία Λασσάλ διαπρέπει κυρίως εἰς τοὺς *Δραγόνους* τοῦ *Bildar*, τοὺς ὁποίους σκοτωμένους εἶχονεν ἰδεῖ τὸν χεῖμῶνα ὑπὸ τοῦ θιάσου τοῦ κ. Μορῶ. Τοσαῦτα δὲ προσόντα ἔχει διὰ τὴν κωμωδίαν, ὥστε ὁ συγγραφεὺς τοῦ *Παύλου καὶ Βιργινίας*, εἰς αὐτὴν ἤθελε νὰ ἐμπιστευθῇ τὸ πρῶτον πρόσωπον, ἐὰν δὲν παρενδρανε τὸ πρόσκομμα ὅτι εἰσέτι δὲν εἶχε παίζει εἰς κωμωδίαν.

Κρῖ·Κρῖ.

Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ.

Ὁ ἀγαθὸς Θεὸς περιπατοῦσε
Μέσ' ἔς τὸν παράδεισόν τοῦ μὴν αὐγῇ
Καὶ μὲ χαρὰ τὰ ῥόδα του κυττοῦσε,
Ποῦ ἀνθίζαν περὶ ἔμορφ' ἀπ' τῇ γῇ.
Μὰ μέσ' ἔς τὰ τόσα ἕνα ξεχωρίζει.....
Τὸ βλέπει ὁ Πλάστης κ' ἔξαφνα δακρύζει.

Δὲν εἶνε κρίμα μὴ στιγμὴ ν' ἀνθίσῃ
Κ' ὕστερα τὸ φτωχὸ νὰ μαραθῇ ;...
Ὅχι! τὸ ῥόδο αὐτὸ πρέπει νὰ ζήσῃ!
Εἶπε καὶ δίχως κἂν νὰ κουνηθῇ
Τοῦ φύσησε ᾠγὴν πνοὴ ἁγία
Κ' εὐθύς τὸ ῥόδο ἔγεινε.....Μαρία.

Κ' εἶπ' ὁ Θεὸς εἰς τὴν Μαρία:—Στάσου
Ν' ἀκούσῃς καὶ μὴ ἄλλη προσταγή.
Πήγαινε, τῇ ὁροσίᾳ, τῇ μυρωδιᾷ σου
Γιὰ λίγο νὰ σκορπίσῃς καὶ ε' τῇ γῇ.
Νὰ ἰδοῦνε ὅσοι ψέμμα μὲ νομίζουν,
Τὶ ῥόδα μέσ' ε' τὸν κῆπο μου ἀνθίζουν.

Ἀράχνη.

Εἰς τὰ Γενέθλια Κορῆς.

(30 Ἀπριλίου).

Κόρη, σ'ὰν σήμερα ᾠστῇ γῇ ὁ Πλάστης σ' εἶχε στείλει
Γιατ' ἔβλεπε, πῶς τέλειονα τὰ ῥόδα τοῦ Ἀπρίλι.
Νίκος.

πῶς διεκρίνοντο τὸ κωδωνοστάσιον τῆς ἐκκλησίας καὶ αἱ μέλαιναί καπνοδόχοι τῶν οἰκιῶν. Τὸ παράρτημα ἐκεῖνο τῆς Ἀθρῆς ἐφαίνετο ὑπνωττον ἀκόμη· ἀλλ' ὁ παχὺς καπνὸς ὁ ἐξερχόμενος ἐκ τῆς διαρραγείσης στέγης παλαιοῦ τινος οἰκίσκου, ὅστις διέλυε τὴν περὶ αὐτὸν ὀμιχλώδη ἀτμόσφαιραν, προέδιδεν ὅτι οἱ ἰδιοκτῆται αὐτῆς ἦσαν αἱ μάλλον πρῶτοι τοῦ χωρίου. Ἡ οἰκία ἐκεῖνη ἦτο τὸ καπηλεῖον τοῦ Λουσάρ, τὸ πρῶτον ἐὰν θέλετε τοῦ χωρίου, τὸ ὅποιον ἦτο συγχρόνως καὶ ξενοδοχεῖον καὶ παντοπωλεῖον καὶ ὅ,τι ἄλλο εἰς εἶον, ἔχον σύμβολον ἄνωθεν τῆς θύρας—ἄγνωστον διὰ τίνα λόγον—κεφαλὴν μέλανος τράγου, τὴν ὁποίαν περιέστεφεν ὀλοπράσινος κλόνος κισσοῦ, ἐνῶ οἱ ἐσωτερικοὶ τοῦχοι τοῦ καταστήματος ἦσαν κεκαλυμμένοι ὑπὸ παλαιῶν προγραμμάτων τοῦ θεάτρου, ναυτικῶν ζωγραφημάτων καὶ γνωστοποιήσεων, μεταξὺ τῶν ὁποίων διεκρίνετο διὰ τὴν ἀρχαιότητά της καὶ μία τις προκήρυξις τοῦ πρῶην δημάρχου. Ἡ σύζυγος τοῦ Λουσάρ, τεσσαρακοντοῦτις ἦν, ἀλλ' ἀρκετὰ εὐρωστος, ἔχουσα περίμετρον τὸ ἄθροισμα τῆς περιμέτρου τεσσαρῶν παρισίνων σιλφιδῶν καὶ ζωηρὰ ἀκόμη τὰ χρώματα τοῦ προσώπου, ἅτινα διетήρει οὐχὶ ὁ τεχνητὸς χρωματισμὸς τοῦ ψιμυθίου, ἀλλ' ἡ ὑγεία καὶ τὸ σίδρον καὶ μὲ τὸν νορμανδικὸν της κεκρυφαλὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἔκυπτε πρὸ τῆς ἐστίας ἀναδαυλίζουσα τὴν πυρὰν, ἐνῶ ὁ κύριος σύζυγός της, κατὰ πάντε ἐτὴ πρεσβύτερος,—εἰ καὶ ὁ

ἴδιος κατ' οὐδένα λόγον συνεκατένευε νὰ παραδεχθῇ τοῦτο—ἀλλ' ἐπίσης ἀνθηρὸς τὴν μορφήν καὶ εὐσταλὴς τὸ σῶμα, ἐκάθητο παρὰ τὴν τράπεζαν, ἀνατέμνων εἰς λεπτοτάτας ταινίας, διὰ τὴν προπαρασκευὴν τοῦ σουκροῦ, ὀγκῶδες λάχανον, βάρους τριάκοντα τοῦλάχιστον χιλιογράμμων.

Κατέναντι αὐτῶν ἐπὶ τινος θρανίου κεκαλυμμένος ἐξ ἡμισείας διὰ τοῦ ἐπενδύτου ἐκοιμάτο ἄνθρωπός τις τὴν ἡλικίαν νέος καὶ μέτριος τὸ ἀνάστημα, ἐξ ὧν ἡδύνατό τις νὰ συμπεράνῃ κρίνων ἐκ τοῦ τόπου, τὸν ὅποιον κατελάμβανε, μὲ τὸν σάκκον τοῦ ταξειδίου ἀνηρτημένον εἰσέτι ἀπὸ τοῦ ὤμου του. Ἐνώπιόν του ἐπὶ τῆς τραπέζης παρέκειντο ἰκόμη λείψανα νυκτερινοῦ συμποσίου, ποτήρια ἐξ ἡμισείας πεπληρωμένα ζύθου, τεμάχια ἄρτου καὶ τρυβλία κενά.

—Ξέρεις γυναῖκα—ἔλεγεν ὁ κάπηλος Λουσάρ χωρὶς νὰ διακόψῃ τὴν ἐργασίαν του—ὁ φίλος ἐδῶ τὸ ἔρριξε βαρεῖα καὶ μοῦ φαίνεται πῶς ἔχασε καὶ τὸ σημερινὸ τραῖν.

—Ἐ! καὶ τί σε μέλει! εἶπεν ἡ κυρία Λουσάρ τρίβουσα τοὺς ὀφθαλμούς της, οἵτινες ἐξ αἰτίας τοῦ καπνοῦ ἐγείναν συμπαθητικώτεροι καὶ ἤρχισαν νὰ δακρύωσι.—Μήπως μᾶς ἄρῃσε παραγγελία νὰ τὸν ξυπνήσουμε; Ἐπειτα τώρα... χαιρετίσματα. Καὶ εἶμαι τῆς ἰδέας ἀφοῦ ἔχασε κ' ἔχασε τὸ τραῖν νὰ μὴ χάσῃ τοῦλάχιστον καὶ τὸν ὕπνο του.

Ἡ ἀπάντησις αὐτῇ ἐφάνη πολὺ ὀρθὴ εἰς τὸν Λουσάρ καὶ